

{comments on} **Nikdy nekončící cesty (21.4.2016)**

Je jaro a tak bych asi měla psát o rozkvétajících loukách nebo alespoň o přerostlé trávě mezi mými keři, na kterou je moje ruční aku sekačka krátká. Ale ono se nedá, mám plnou hlavu situace, ve které se nacházím. Teprve před chvílí jsem dorazila domů a potřebovala bych se přepnout z pracovního do psacího módu, ale vůbec mi to nejde, protože teprve pozvolna vstřebávám čerstvé informace a snažím se nějak uchopit nově se jevící skutečnost.

Když se v našem životě něco mění a my nejsme přímo hybateli děje, míváme pocit, že pozorujeme stavbu, která se nám nezadržitelně hroutí přímo před očima, a my nemůžeme vůbec nic udělat pro to, abychom tento stav zvrátili, občas dokonce můžeme mít dojem, že to přišlo jako blesk z čistého nebe.

I to se může stát, ale většinou se nejdříve ve stavbě objevují trhliny, na začátku vlasově tenké a neviditelné. Neuvědomujeme si je většinou, nebo jim nepřikládáme žádnou váhu, a ony se zatím rozšiřují a zmnožují, a když jsme schopni si jich všimnout, už bývá pozdě. Nebo ještě hůř. Vnímáme ty trhliny téměř od samého počátku a uvědomujeme si, jakou jsou hrozbou, upozorňujeme na ně, případně se je snažíme vlastními silami opravit, když je to možné, ale nic z toho nestačí. Je to horší situace proto, že trvá mnohem déle a pocit bezmoci je hlubší.

A i když jsme zvyklí doufat a věřit v to lepší, tak jednoho dne si musíme uvědomit, musíme si přiznat, že tato naše cesta končí. Ne, to neznamena, že je konec všemu, že za nejbližší zatáčkou najednou cesta mizí v nicotě, naopak většinou ještě po té cestě musíme chvíli jít. Musíme ještě chvíli jít daným směrem, ale cestou už hledáme jiné možnosti, vyhlížíme jiné cesty nebo alespoň cestičky, po kterých budeme moct pokračovat dál.

Protože cesty, po kterých kráčíme od narození, končí jen jednou, definitivně. V mezidobí každá skončená cesta znamená začátek cesty nové a jiné, často překvapivé a krásné.

Pořád ještě jsem na staré cestě a ještě nějaký, zatím blíže neurčený čas na ní určitě budu. Uvědomila jsem si ale v minulých dnech, že současně už nějaký čas kráčím cestou k nové cestě, zatím jen v dálce tušené, naprosto neznámé a tajuplné, a že tou cestou k cestě jako bych musela plnit nějaká zadání. Něco v sobě překonat, od něčeho se oprostit a očistit se. Došlo mi, že ona „zadání“ a výzvy se mi začaly objevovat už od začátku roku.

Říká se, že když je člověk připraven, jeho chvíle přijde. Věřím, že tahle nelehká doba připrav mě nakonec dovede k té správné cestě. Předtím ještě ale musím zvládnout spoustu věcí. Třeba i kráčet po žhavém uhlí.

Stále ještě mám na zádech ten balvan, ale chvílemi se mi zdá, že začínám v nohách cítit dávnou lehkost a chuť rozeběhnout se.

Protože je kam. Protože dokud člověk žije, jeho cesta stále vede dál.

{fshare}